

Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Ἰόππης

Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Ἰόππης

Τὸ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων Μοναστήριον τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων σχεδὸν βρέχεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς Μεσογείου καὶ εἶναι ἐκτισμένον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ γηλόφου τῆς Ἀνδρομέδος. Τὸ Μοναστήριον, λόγῳ τῆς θέσεώς του εἰς τὸν κύριον λιμένα τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἰόππης, παρεῖχε τὴν δυνατότητα φιλοξενίας εἰς ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς προσκυνητάς, οἱ ὅποιοι κατέφθαναν κατὰ χιλιάδας κάθε χρόνον, προερχόμενοι ἀπὸ ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους χώρας, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Κύπρον, τὴν Σερβίαν, τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Ρουμανίαν καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν Ρωσίαν. Ἐμπροσθεν αὐτοῦ τοῦ διαχρονικοῦ γεγονότος, τὸ Μοναστήριον τῶν Ἀρχαγγέλων, διὰ τὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς φιλοξενίας καὶ διευκολύνσεως τῶν προσκυνητῶν, ἐπεδιορθώθη καὶ ἐκαλλωπίσθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Κύριλλον τὸν Β΄ τὸ 1852.

Ὅλοι οἱ προσκυνηταί, ὑποχρεωτικῶς φθάνοντες εἰς τὸν λιμένα, παρέμενον εἰς τὸ Μοναστήριον αὐτό, ἀφοῦ πρῶτον παρουσιάζοντο εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὁ πρῶτος ἡγούμενος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, λόγῳ τοῦ μεγάλου ποιμνίου ὅπου εἶχε ἡ Ἰόππη, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης ἀποστολῆς νὰ ἀποδέχεται αὐτὸς πρῶτος τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον εὐγενεῖς προσκυνητάς, οἱ ὅποιοι κατέφθαναν μὲ εὐλάβειαν καὶ πίστιν νὰ προσκυνήσουν τὰ θεοβάδιστα μέρη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ ἀναπαύοντο εἰς τὸ Μοναστήριον, μετὰ ἀπὸ ἓν κοπιῶδες θαλασσινὸν ταξίδι, τότε σχηματίζοντες ὁμάδας προσκυνητῶν ἀναχωροῦσαν ὅλοι μαζὶ μὲ τὴν συνοδείαν καβάσηδων, διὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὴν Ἱερὰν ἀποδημίαν πεζοὶ διὰ ἓν ὁλόκληρον ἑξάμηνον. Καὶ ἀφοῦ ὁλοκλήρωναν τὴν ἱερὰν ἀποδημίαν, ἐγύριζαν καὶ πάλι εἰς τὸ Μοναστήριον, διὰ νὰ πάρουν τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς μὲ τὸ πρῶτον καράβι, τὸ ὁποῖον εὔρισκον εἰς τὸν λιμένα τῆς Γιάφφας, ἔμπροσθεν τῆς Μονῆς, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πατρίδα τους καθηγιασμένοι ἀπὸ τὰ σεβάσματα τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Παλαιστίνην, τὸν Τάφον τοῦ Χριστοῦ, τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν, τὸ Σπήλαιον τῆς Γεννήσεως, κ.ἄ.

Ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τῆς φιλοξενίας τὴν ὁποίαν εἶχε ἀναλάβει τὸ Μοναστήριον πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην, ἐπιτελοῦσε παραλλήλως καὶ ἕναν ἄλλον σπουδαῖον ρόλον. Ἦτο τὸ πνευματικὸν κέντρον τῆς πολυαρίθμου ὀρθοδόξου κοινότητος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ ὁποῖον ἀριθμοῦσε γύρω εἰς τοὺς 35.000 ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Ἐξάφνου, ὅμως, μὲ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἰσραὴλ (1948) ἔπεσε ἓν μέρος εἰς ἀδράνειαν. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία αὐτοῦ τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου λόγῳ τῶν γεγονότων τῶν πολέμων, οἱ ὅποιοι ἀκολούθησαν, ἠναγκάσθη νὰ ἀποδημήσῃ, ὁ δὲ λιμὴν τῆς Γιάφφας, μετὰ ἀπὸ τρισχιλιετὴ λειτουργίαν, περιῆλθε εἰς ἀχρηστίαν καὶ ἔκλεισε, ἀφοῦ ἤνοιξε εἰς ἄλλος νέος καὶ σημαντικὸς, ὁ λιμὴν τῆς Χαΐφας καὶ τὸ διεθνὲς ἀεροδρόμιον τοῦ Τελ Ἀβίβ. Ἐπὶ πλέον, ὁ περίλαμπρος ναὸς τῆς Μονῆς τῶν Ἀρχαγγέλων ὁ ὁποῖος ἦτο, ὅπως μαρτυρεῖται, ἀπαραμίλλου κάλλους, τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1961, διὰ ἀγνώστους λόγους, πῆρε φωτιὰ καὶ κατεστράφη ὁλοσχερῶς. Ὑστερον καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ καθοριστικὸν γεγονός,

σταδιακῶς ἡ Μονὴ ἐρημώθη καὶ ἔφθασε κτηριακῶς εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, διδοῦσα ἐξωτερικῶς τὴν εἰκόνα ἐνδὸς ἐρειπωμένου κτηριακοῦ συγκροτήματος. Παρέμεινε, ὡστόσο, εἰς αὐτὴν μόνον ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε καὶ καθήκοντα ἐφημερίου εἰς τὸν ὀρθόδοξον κοινοτικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἰόππης. Τὸ Μοναστήριον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν παρέμεινε μέχρι τὸ 1994, ὅποτε ξεκινᾷ νέα προσπάθεια ἀνακαινίσεως αὐτοῦ ἀπὸ τὸν σημερινὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς Ἀρχιμαδρίτην Δαμασκηνόν, πιστὸν τηρητὴν τῆς παραδόσεως τῶν Ἀγιοταφитῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι οἰκοδομοῦν οἱ ἴδιοι πολλὰς φορὰς μὲ τὸν ἰδρώτα τους καὶ μὲ τὸν κόπον τους τὰ πανάγια Προσκυνήματα. Ὁ Θεὸς ὤκονόμησε ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε ὁ πατὴρ Δαμασκηνὸς ἐδυνήθη νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν 500.000 δολλαρίων, τὸ ὁποῖον προήρχετο ἀπὸ κληρονομίαν τῆς θετῆς του μητρός, κυρίας Ματίνας Δαρίβα, καταγομένης ἀπὸ τὴν Κηφισιὰν Ἀττικῆς. Ἀρκεῖ μόνο νὰ ἀναφερθῇ ὅτι ὁ ναὸς τῶν Ἀρχαγγέλων ἐκτίσθη εἰς χρονικὸν διάστημα ἑξ μηνῶν. Βεβαίως, μετὰ τὴν ἀνακαινίσιν τῆς ἐκκλησίας, αἱ ἀνακαινιστικαὶ ἐργασίαι ἐστράφησαν πρὸς τοὺς ὑπολοίπους χώρους τῆς Μονῆς (κελλιὰ, συνοδικόν, ἀρχονταρίκι, δικαστικὴν αἴθουσαν τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἐξωραϊσμόν, κ.λ.π.).

Τάφος τῆς Ταβιθᾶς εἰς τὴν Ἰόππην

Ἡ Ἰόππη δὲν συνδέεται μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δράσιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὲ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἀνέστησε τὴν Ταβιθὰν καὶ εἶδε τὸ Οὐράνιον ὄραμα τῶν καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων ζώων, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπρόσταζε νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους τῆς χριστιανικῆς κοινότητος καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας. Σήμερον, εἰς τὴν Ἰόππην (Γιάφφο εἰς τὰ ἐβραϊκά) ὁ προσκυνητὴς δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ρωσικὸν Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ τὸν Τάφον τῆς Ταβιθᾶς, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὀνομάζεται Δορκάς.